

De zaak Corens

ANN ALAERTS

DE ZAAK
CORENS

HANNE FIERENS

Tien jaar geleden werd
haar jeugd in één nacht
aan stukken gescheurd.

Eerste druk, juni 2026

© 2026 Ann Alaerts

Omslag en binnenwerk: Ann Alaerts

Beeld omslag: Adobe Stock

Druk: Uitgeverij StoryLand

ISBN 978-94-037696-6-0 (print)

ISBN 978-94-037696-9-1 (e-book)

NUR 332

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën; geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Ik hou al zo lang van je
Jij ziet mij niet staan.
Ik doe alles
Opdat je van mij zou zijn.*

PROLOOG

*M*et een dienblad vol eten bleef hij staan voor de deuropening van de logeerkamer. De ramen waren verduisterd met vuilniszakken. Een straal koud licht viel op het bleke gezicht van het meisje.

‘Eet,’ maande hij haar aan. Het meisje reageerde niet. Hij stapte de kamer binnen. ‘Eet!’ Het meisje draaide haar hoofd weg van hem. Een blonde lok haar viel over haar ogen. Hij zette het dienblad op het nachtkastje en liep op haar af ‘Ga liggen.’ Zijn stem klonk ijszig kalm. Het meisje balde haar vuisten. ‘Nee!’

Hij trok zijn kleren uit en duwde haar hardhandig op het bed. ‘Niet bewegen.’ Het meisje kneep haar ogen dicht. ‘Je ogen open,’ hijgde hij. ‘Ik wil je ogen zien.’ Ze hield haar ogen gesloten. Hij gaf haar een klap in haar gezicht. ‘Ogen open.’ Ze gehoorzaamde. Een traan rolde over haar wang. Zachtjes kustte hij haar voorhoofd.

In de douche waste hij zich grondig. Een bittere glimlach trok aan zijn mondhoeken. Hij ging naar de logeerkamer en opende de deur op een klein kiertje. Ze lag nog steeds te snikken. Het eten stond onaangeroerd op het nachtkastje.

Midden in de nacht werd hij wakker, badend in het zweet. Buiten ruisten de bomen in de verlaten straat. Hij bekeek zijn vermoeide gezicht in de reflectie van het raam. Hij haalde diep adem, stond op en liep naar de bergkast waar hij zijn gereedschap had liggen. Toen ging hij voor de allerlaatste keer naar haar toe. Ze sliep nog, maar toch kon hij het niet laten haar een kus te geven. Ze schrok wakker. 'Niet schrikken,' zei hij zacht. 'Aan je lijden komt een einde.' Hij glimlachte naar haar terwijl hij het mes hief.

1

Hanne had van commissaris Dewit een heel klein kantoortje gekregen, niet veel groter dan een bezemkast waarin nauwelijks plaats was voor twee bureaus. Het was niet veel, maar het was van haar. Alles was nog nieuw, de muren waren kaal, twee bureaus stonden recht tegenover elkaar naast twee stoelen en een kleine archiefkast. Er was slechts een klein raam, waarlangs net genoeg licht binnenviel.

Hanne hield niet van het rumoer van het commissariaat. Ze hield van stilte en rust. Ze wilde voelen hoe het verleden tegen haar sprak wanneer ze het mysterie rond een onopgeloste zaak trachtte te ontcijferen.

Aangezien er twee stoelen stonden, was er plaats voor twee personen: zij en een partner. Ze dacht aan de vorige zaak en hoe ze die samen met Freddy Giets had opgelost.

Freddy was jongensachtig, maar toch zeer professioneel. Ze riep hem bij zich.

‘Hoi, Hanne,’ riep hij enthousiast. ‘Wat kan ik voor je doen?’ Zijn enthousiasme irriteerde en intrigeerde haar tegelijkertijd. Freddy had al zoveel narigheid gezien, dacht ze, en toch bleef hij opgewekt. Ze schudde haar hoofd. ‘Dankzij jouw hulp hebben we de zaak Delfosse kunnen oplossen. Spijtig genoeg leidde het niet tot de arrestatie waarop we gehoopt hadden. Toch wil ik nog eens benadrukken hoe dankbaar ik jou ben voor je onmisbare hulp.’ Freddy glimlachte. ‘Daarom heb ik beslist om samen met jou een team te vormen in de coldcase-unit.’ Freddy was blij en zei dat hij zijn best voor haar zou doen. Hanne knikte. Zijn blijdschap deed haar glimlachen.

Ze liep naar het kantoor van Mark. Het rook er stoffig. Mark zat zoals gewoonlijk met zijn neus in een of ander dossier. Hanne klopte zachtjes aan. Mark keek op met vermoeide maar heldere ogen. Hij droeg een bril die laag op zijn neus stond. Zijn blik sprak boekdelen: hij had te veel gezien, te veel meegemaakt. Hij was een stille kracht, die niet meer vroeg dan elke dag achter zijn bureau te zitten en te lezen. Neen, niet gewoon lezen: hij wilde de

woorden in zich opnemen en proberen te doorgronden. Als hij kon, zou hij alle zaken die hij vastnam oplossen. Toen hij opkeek, zag hij Hanne staan in de deuropening. Hij zei niets, maar zijn blik was genoeg – een stille vraag, een welkom, een erkenning. Hanne glimlachte, maar zei niets. Ze wist dat hij het archief vanbinnen en vanbuiten kende. Hij was een goedmoedige man. Een harde werker. Diep vanbinnen voelde ze zich verwant met hem.

‘Mark,’ zei ze zacht, ‘ik heb je nodig. We beginnen aan een nieuwe zaak. Nu ja, nieuw, iets ouds eigenlijk. Een onopgeloste zaak. En jij ... jij kent het archief beter dan wie ook.’

Hij knikte langzaam, bedachtzaam, zijn blik op haar gericht. ‘En jij wilt weten welke er interessant zijn,’ zei hij met een kalme, lage stem. Hij dacht even na. ‘Er zijn er twee die ik maar niet uit mijn hoofd kan zetten.’ Hij laste eventjes een pauze in alsof hij niet zeker wist of ze wel de moeite waard waren en vervolgde: ‘Ten eerste een moord waarbij het lijk naakt in een bos gevonden werd. Een tweede dossier betreft een tienermoord.’

Bij zijn laatste woorden voelde Hanne een oude pijn opkomen waarvan ze niet wist dat ze die nog in zich droeg. *Een moord op een tienermeisje*. Vlak voordat haar

man werd vermoord en zij stopte met werken, was ze bezig geweest met het oplossen van zo'n zaak. Ze herinnerde het zich nog levendig.

Het was een van haar grotere zaken. Een tienermeisje, Mila, vermist na een schoolfeest. Dagenlang zochten ze, tot haar lichaam werd gevonden op een verlaten terrein. De sporen waren vaag, de aanwijzingen verwarrend. Hanne werkte dag en nacht, vastberaden om antwoorden te vinden.

Maar het onderzoek liep vast. Te weinig bewijs. Te veel druk van bovenaf. De zaak dreigde te worden stilgelegd. Onopgelost.

Wat haar het meest was bijgebleven, was de blik van Mila's moeder toen ze het nieuws bracht. Stilte. Verdriet. Teleurstelling.

‘Geef me het dossier van de vermoorde tiener,’ zei ze zacht maar resoluut. Mark knikte zonder vragen te stellen. Energiek liep hij naar het archief en kwam terug met twee oude, stoffige dozen. Hanne ging hem voor naar het kantoortje dat ze nu deelde met Freddy. Mark zette de dozen voorzichtig neer, alsof er porselein in zat.

De inhoud was inderdaad breekbaar, dacht Hanne, niet fysiek, maar emotioneel.

Hanne gebaarde naar Freddy dat hij tegenover haar moest komen zitten. Voordat ze het dossier opende, streek ze met haar vingers over het deksel van de eerste doos. Zou zij deze zaak wél kunnen oplossen? Of zou de doos straks weer geklasseerd worden? Ze richtte haar blik op Freddy. ‘Ben je er klaar voor?’ Ze vroeg niet om een antwoord.

Samen openden ze de eerste doos. Het karton kraakte onder hun handen. Binnenin lagen foto’s, rapporten, handgeschreven notities – sporen van een leven dat abrupt was afgebroken. De geur van oud papier steeg op, vermengd met iets wat Hanne alleen kon omschrijven als verdriet en iets dat veel te lang begraven was geweest. Het leek alsof het hun vroeg: ‘*Waarom nu pas? Ik was hier al lang, maar toch moest ik mijn mond houden.*’

Louise Corens.

Hanne begon te lezen: Louise Corens, een jongedame van zestien jaar oud die samen met haar ouders in een villa in Brasschaat woonde. Haar vader was chirurg

en haar moeder werkte als secretaresse bij een notaris. Ze zaten er warmpjes bij, dacht Hanne. Louise kwam niets tekort, tenzij misschien een broertje of zusje. Ze las verder, maar de enige persoonlijke informatie die ze vond, was dat ze op school leuke vriendinnen had gehad. Ze nam een volgende map en las verder.

Datum: 10 augustus 2016.

**Vindplaats: Albertpark,
tussen Berchem en 't Zuid.**

Ze las de woorden, voelde haar maag samentrekken. De beschrijving van het lichaam was kil en zakelijk – maar tussen de regels door proefde ze de verschrikking. Ze keek naar een foto en haar adem stokte.

De handen en onderarmen waren afgezaagd bij de ellebogen en de bovenarmen aan de schouders. Het hoofd en de nek waren een geheel. De tanden waren uit haar mond gehaald. De voeten en onderbenen waren afgezaagd bij de knieën en de bovenbenen waren afgezaagd aan de dijen. De romp was nog een geheel.

Bij het zien van de gruwelijke foto trok Hanne wit weg. Ze voelde zich misselijk worden. Freddy zag het. ‘Wat is er?’ fluisterde hij. Ze gaf hem de foto. Hij kokhalsde. ‘Wat een rotzak!’ riep hij uit.

Hanne knikte. ‘We gaan uitvissen wie haar dit heeft aangedaan.’ Freddy hief zijn hand op, alsof hij plechtig wilde zweren dat hij deze zaak tot op het bot zou uitspitten en de dader achter slot en grendel zou zetten. Hanne sloot de map, langzaam. ‘Wie dit deed,’ zei ze, ‘kende het menselijk lichaam. En had tijd. Veel tijd.’ Ze keek op, recht in Freddy’s ogen. ‘Haar vader was chirurg.’

Freddy trok zijn wenkbrauwen op. Aarzelend zei hij: ‘Je denkt toch niet dat ...?’

‘Ik denk dat we niets kunnen uitsluiten,’ antwoordde Hanne. Ze stond op, vastbesloten. ‘Freddy, ik wil de ouders van Louise opnieuw ondervragen.’

2

Het was een mooie herfstdag toen ze naar het huis van de familie Corens reden. Het was stil in de wagen. Na een tijdje draaide Hanne zich om naar Freddy. ‘God, wat ben ik blij dat we terug een case hebben.’ Haar stem trilde licht van opwinding. ‘Ik hou van die adrenaline, van al die losse eindjes die nog moeten samenkomen.’

Freddy lachte aanstekelijk. ‘Dat zie ik aan je. Ik heb nog nooit een partner gehad die zich zo in een dossier kan vastbijten als jij.’

‘Dat geldt ook voor jou,’ antwoordde ze. ‘Maar nee, serieus. Dat zag ik al bij de zaak Delfosse.’

Freddy’s aandacht ging weer naar het autorijden. Het was druk onderweg en hij wilde geen ongeluk veroorzaken. Intussen leek hij ook op zoek naar de juiste woorden. Aarzelend begon hij: ‘Toen mijn partner stierf ... hoe zal ik het zeggen. We waren twee handen op één

buik ...' Hij snuffte. Hanne voelde dat wat er ging komen, hem raakte tot in het diepste van zijn ziel. 'Het hakte erin.' Hij keek even weg, zijn blik op een punt ver weg, alsof hij daarin iets zocht dat hij had verloren.

Het was laat op de avond. Het commissariaat was stil, op het zachte gezoem van de koffieautomaat na. Freddy zat tegenover zijn partner, Joris, in hun gedeelde kantoor. De zaak waar ze aan werkten was zwaar - een reeks inbraken met een gewelddadige ondertoon. Ze hadden net een verdachte, en de adrenaline hing nog in de lucht. Joris leunde achterover in zijn stoel, een halflege koffiebeker in zijn hand.

'Weet je,' zei hij, 'soms denk ik dat we dit werk doen omdat we niet weten hoe we iets anders zouden moeten doen.'

Freddy grijnsde. 'Of omdat we stiekem houden van de chaos.'

Joris lachte, kort maar warm. 'Misschien. Maar het is ook omdat we mensen willen beschermen. Omdat we geloven dat het ertoe doet.'

Freddy knikte. Dat was Joris: scherp, empathisch, altijd met een moreel kompas dat sterker was dan de regels. Ze

hadden samen een ritme ontwikkeld, een vertrouwen dat zeldzaam was. Geen woorden nodig. Een blik was genoeg.

Die nacht was de laatste keer dat ze samen een zaak zouden afsluiten. Een week later, tijdens een routine arrestatie, ging het mis. Een mes. Een seconde. En Joris was weg.

Na een lange stilte ging Freddy verder: ‘We waren onafscheidelijk. Niet alleen op het werk, ook daarnaast. We spraken bijna elk weekend af. Ofwel in een café, ofwel bij mij thuis of bij hem thuis.’ Hij pinkte een traan weg. ‘We kenden elkaars gedachten. We vertrouwden elkaar door en door. We voelden ons onoverwinnelijk.’ Hij haalde diep adem, en slaakte een zucht die van heel diep kwam. ‘En toen ... toen was hij weg. Eén foutje, één seconde van onoplettendheid. En dat was dat.’ Hij begon nog meer te snuffen. ‘Ik weet dat ik toen de dader had moeten oppakken. Maar ik kon het niet. Mijn partner lag ...’

‘Ik begrijp het. Het werk moest voorgaan, maar het hakt erin als je partner dood naast je ligt,’ zei Hanne troostend.

Freddy veegde zijn ogen droog. ‘Waarom voel ik me dan nog steeds schuldig?’

‘Dat weet ik niet. Ik weet alleen ... Toen mijn man doodgeschoten werd na een avondje dat we gaan eten waren, wilde ik niet meer leven. Ik kon geen agente meer zijn.’

Zij en haar man waren aan het wandelen in het park. Ze keuvelden er lustig op los. Toen zonder waarschuwing klonk een schot. Zo helder als een donderslag. Ze zag haar man naar zijn hart grijpen. Hij zag lijkkbleek en zakte door zijn knieën.

‘Nee,’ schreeuwde ze. Het duurde een eeuwigheid totdat ze de dader gevonden hadden. Tja, wie had ook kunnen raden dat de moordenaar van haar man ook de moord op Delfosse op zijn geweten had.

Ze zocht naar woorden om zijn pijn te verzachten. ‘Het enige dat ik echter nog kan zeggen, is dat dit gevoel voorbijgaat.’

Hij knikte. ‘Dat is waar. Er zijn dagen waarop ik er bijna niet aan denk. En dagen dat ik er constant aan denk.’ Hij zuchtte diep.

Hanne knikte. ‘Bij mij was dat ook zo. In het begin kon ik niet meer werken, maar naarmate de tijd verstreek en nadat ik Kate leerde kennen, kwam ik erbovenop.’

Ze had het telefoonnummer van Kate gekregen via haar psychiater. Ze had vroeger bij hem gewerkt als receptioniste. Toen haar man echter gestorven was aan kanker kon ze het werk niet meer aan. Ze had ook nog een zoontje die ze moest opvoeden. Als alleenstaande moeder was dit ook niet alles.

Ze had het geluk dat haar beide ouders nog leefden en zodoende geraakte ze er vrij snel bovenop. Haar werk terug opnemen kon ze niet.

Hanne twijfelde of ze haar zou contacteren, maar uiteindelijk was ze toch blij dat ze dit had gedaan.

Freddy knikte. ‘Toen ik je voor het eerst zag, dacht ik: “Wie heeft de commissaris nu weer op me afgestuurd?” Maar toen leerde ik je beter kennen.’ Hij laste een pauze in. ‘Er was zeker niet meteen een klik tussen ons, maar naarmate we meer samenwerkten, voelde ik me meer op mijn gemak bij jou. Ik voelde dat je je vastbeet in de zaak en ik had op dat moment iemand zoals jij nodig.’

‘Dat begrijp ik. Na het oplossen van de vorige zaak was ik blij dat de commissaris me tot het hoofd van de coldcase-unit heeft benoemd. Hij vond dat ik me heel professioneel had opgesteld.’ Freddy glimlachte kort naar haar.

Hanne keek naar buiten en zag dat ze aangekomen waren bij de villa van de familie Corens. Ze schrok. De villa stond achter een zwaar smeedijzeren hek. Ze kreeg de indruk dat ze een streng bewaard geheim was. Alles was statig, de muren glansden, de tuin was keurig onderhouden. Het geheel zag er sprookjesachtig uit, maar ook onnatuurlijk. Geen enkel sprietje gras was hoger dan een ander, elk bloembed was zorgvuldig geordend, elke haag geometrisch gesnoeid. Hanne voelde een steek van jaloezie. Nee, dat was het niet, eerder een kille realisatie: kan rijkdom op tegen het gewicht van het verlies van je dochter?

Ze dacht aan het dossier dat ze meehad in haar tas. En aan de foto van Louise. Aan de stilte in de kamer bij de ouders. Ook aan het verdriet dat misschien werd weggestopt onder marmeren vloeren en zware gordijnen. Ze schudde met haar hoofd en haalde diep adem. ‘Kom,’

zei ze tegen Freddy, die naast haar het domein stond te bewonderen. ‘We gaan naar binnen.’

De deur ging open en voor hen stond een magere vrouw van in de vijftig. Haar voorkomen was verzorgd, bijna elegant, maar haar ogen vertelden een ander verhaal. ‘Virginia Corens,’ zei ze kort, haar stem beheerst maar warm. ‘En wie zijn jullie?’ Hanne en Freddy lieten hun badges zien. Het verse leer kraakte nog in hun handen.

‘Hanne Fierens, rechercheur. En hier naast mij mijn collega-rechercheur Freddy Giets. Wij werken voor de coldcase-unit.’

Virginia trok haar wenkbrauwen op, een gebaar van wantrouwen of verwarring. Ze haalde diep adem, alsof ze zich schrap zette voor wat komen ging. ‘Voordat jullie verder gaan, stel ik voor dat jullie je schoenen uitdoen. Ik ga pantoffels halen.’ Nadat ze verbaasd hun schoenen hadden uitgedaan, kwam Virginia aangebeend met twee paar pantoffels en reikte deze aan. Hanne bekeek haar nog eens van top tot teen. Ze zag er gedistingeerd uit. Zwart haar op schouderlengte, blauwgrijze ogen, een wipneusje en een fijne mond. Haar lichaam was sportief

en ze droeg een rood jurkje dat haar figuur goed deed uitkomen.

Virginia ging hen voor door de zeer brede en heel rijkelijk ingerichte hal naar de woonkamer. Het huis leek vanbinnen nog een stukje statiger en luxueuzer dan vanbuiten. De woonkamer zag eruit alsof je terecht kwam in een museum. Het was er licht en er hingen verschillende schilderijen.

‘Virginia,’ begon Hanne, ‘we hebben het onderzoek naar de moord op uw dochter heropend.’ Ze zei het zachtjes, om de vrouw niet te fel te doen schrikken. Er viel een stilte.

‘Wat denkt u te vinden?’ vroeg Virginia uiteindelijk.

Hanne keek haar recht in de ogen. ‘Misschien niets, misschien alles. We willen het verhaal opnieuw volledig bekijken. Onze hoop is dat de schuldige gepakt wordt en u eindelijk weet wat er echt gebeurd is met uw dochter.’ Ze pauzeerde eventjes. ‘Kunt u ons vertellen wat voor iemand uw dochter was?’

‘Ze was een lieve, guitige meid van zestien.’ Virginia kreeg er tranen van in haar ogen. Ze snoot haar neus en vervolgde: ‘Ze had heel veel verantwoordelijkheidsgevoel voor haar leeftijd. Ze zat bij de scouts, weet u. Ze had

de leiding over een groep jongens en meisjes van zes jaar oud. Op een keer gingen ze kamperen.’ Haar stem brak. Ze stopte eventjes om een slokje water te drinken, en vervolgde: ‘Ze had alles tot in het kleinste detail voorbereid. Er mocht immers niets foutlopen. Zo was Louise ten voeten uit.’

Hanne schreef alles op. ‘Hoe gedroeg ze zich de laatste avond dat u haar zag?’

Virginia dacht even na. ‘De avond van haar verdwijning mocht ze van ons met een paar vriendinnen uitgaan. Het was immers een zaterdag. Elke zaterdag mocht ze tot één uur opblijven, weet u.’ Ze zuchtte. ‘Ze belde ons altijd op als ze te laat zou komen, zelfs al waren het maar een paar minuutjes. Soms bleef ze slapen bij een vriendin, maar dan wisten we het. Na het telefoontje ging ik meestal gerustgesteld naar bed.’ Ze snoot nogmaals haar neus.

‘Neem rustig uw tijd, mevrouw Corens,’ zei Hanne, en ze gaf haar een zakdoekje.

Virginia knikte. ‘Die avond kreeg ik echter geen telefoontje. Ik begon me zorgen te maken. Mijn man, Jacques, zei me dat ze waarschijnlijk zoveel lol had dat ze het uur uit het oog verloren was. Hij vroeg of ik niet

naar bed wilde komen. Ik was zo ongerust dat ik niet kon slapen.’

‘Ik zou ook ongerust zijn, mocht mijn kind niet van zich laten horen,’ beaamde Hanne. ‘Dus u kon niet slapen. Wat hebt u toen gedaan?’

‘Ik ben de hele nacht opgebleven, maar Louise kwam maar niet thuis. Ik wilde al haar vriendinnen bellen om te weten waar ze was. Maar omdat het al zo laat was, durfde ik niemand te bellen. Ik nam me voor om haar een uitbrander te geven wanneer ze thuiskwam.’ Ze begon hartverscheurend te huilen. Hanne schoof naar haar toe en gaf haar nogmaals een papieren zakdoekje. Virginia vervolgde met bibberende stem: ‘Maar de volgende ochtend had ik nog steeds niets van haar gehoord.’ Ze zweeg even. ‘Mijn man stond op en zag dat ik uitgeput was. Hij vroeg of ik ook wilde ontbijten. Ik weet nog dat ik hysterisch begon te huilen. Hij nam me in zijn armen en probeerde me te sussen. Toen ik enigszins bedaard was, zei hij dat hij Louises vriendinnen ging bellen. Misschien had ze iets te veel gedronken en was ze daarom vergeten ons te bellen.’

‘Wat gebeurde er nadat uw man de vriendinnen had gebeld?’

‘Na verschillende telefoontjes, kwam mijn man terug. Ik zag dat hij zenuwachtig was. Ze was bij geen enkele van haar vriendinnen. Hij besloot de politie erbij te halen.’ Virginia zuchtte diep. ‘De politie kwam en hoorde ons verhaal aan. Ik vond ze niet echt behulpzaam. Ze zeiden dat er veel meisjes van haar leeftijd wegliepen. Ik vertelde hen dat Louise geen wegloper was. Ze was een lieve meid, die haar verantwoordelijkheden nooit uit te weg ging.’

‘Virginia, het leek toen misschien alsof ze niet behulpzaam waren, maar achter de schermen werden wel de grote middelen ingezet.’

‘Is dat zo?’ Ze snoof. ‘Het heeft mijn dochter niet veel geholpen.’ Ze zweeg even alsof ze haar gedachten wilde ordenen. ‘Op 10 augustus belde er een agent aan. Mijn man deed de deur open en liet hem binnen. De agent bracht ons het nieuws dat Louise haar lichaam was gevonden. Ik zakte huilend in elkaar. Mijn man nam me in zijn armen en begon ook te huilen. De agent wachtte tot we uitgehuild waren en vroeg of we wisten wie dit gedaan kon hebben. Onze gedachten waren er niet bij. De agent zag dat hij niets zinnig uit ons zou krijgen. Hij liet zijn gegevens en die van slachtofferhulp achter,